

14.9.25

חמוטל

אני קוראת לאט מאוד בשנים האחרונות - ואת הספר הזה שלך התחלתי לקרוא
אתמול אחרי הצהרים וסיימתי אותו כבר אתמול בלילה.

למען האמת, חששתי להתחיל לקרוא בו, מהסיבות שאת בוודאי יכולה להעלות בעצמך
על הדעת, אבל קראתי אותו בבליעה אחת, ובעמודים האחרונים מצאתי את עצמי
בוכה בקול.

אני לא יודעת מה יאמרו עליו אנשים מבחוץ, אני לא מבחוץ. אני הייתי בתוך העלילה
כשקראת !.

קודם כל, זה ספר עצוב על החיים של כולנו. בכתיבה שלך עולות, גם אם לא רצית
בכך, האהבה שלך ליוסי והאהבה של יוסי אלייך. תמיד אמרתי לך, ואת לא הסכמת
איתי, שמעולם לא אהבתם אלא זה את זה. לכן גם הכעס הנורא והכאב הנורא
שהמשיכו לרבוץ ביניכם כל השני מ.

יוסי ואת מצטיירים בספר אמיתיים מאוד. גם כשאת מבקרת אותו, את מבקרת את
עצמך לא פחות, ואולי אפילו יותר.

אני רק רוצה לומר לך, שבסיפור הזה אין באמת אשמים. את מחפשת את האשמה בו,
או ברך, או בקשר ביניכם ובנסיבות. את מתנצלת לפני דורי, לפני ציפורי, רחלי וחמי,
לפני העולם. אבל ככה זה, חמוטל. העולם הוא מקום לא פתיר, ואין בו שום קו ישיר
שמתוח בין ה "למה" ל "כי".